

Auschwitzről

Kíváncsisággal töltött el a hír, hogy részt vehetek a lengyelországi kiránduláson, aminek egyik fő programja az auschwitzi munka-, de inkább haláltábor megtekintése volt. Ez a tábor volt számomra a legismertebb az összes közül. Amikor azonban az ismerőseimnek említettem, hogy oda készülünk menni, mindenki arcára kétségbeesés ült ki. Biztos, hogy te azt látni akarod? Neked való ez?-kérdték. Nem tudtam pontosan, hogy miért kérdezik ezt, bár gondoltam, hogy megrázó élmény lesz, de nem gondoltam volna, hogy ennyire.

Mikor megérkeztünk, téglapületeket láttam, amik egy orvosi rendelőhöz vagy hivatalhoz hasonlítottak. A tábor dupla szögesdrót kerítéssel volt körülvéve, ami a hely negatív hangulatát sugározta. Ám ami bent volt látható, az már-már felfoghatatlan. Ezekben a házakban olyan emberek háltak, akik nem tudták, hogy megérik-e a másnap éjszakát vagy a holnap lesz életük utolsó napja. A kiállított képeken bemutatták nekünk az érkező emberek jóhiszeműségét, akik, amikor a csomagjaikat elvették, azt gondolták, visszakaphatják azokat. Hogy családokat, férjet és feleséget, anyát és lányát úgy választották el egymástól, hogy el sem búcsúzhattak. Ekkor az embereket megfosztották attól, ami életük értelmét jelentette eddig. A tábor kegyetlenségét az mutatta leginkább, hogy kívülről ugyan szomorú, de nem halálos helynek látszott. Folyamatosan hazugsággal hitegették az embereket. A frissen kopaszra nyírt személyekről készült fényképek és az egyforma ruhájuk börtöni viselethez hasonlított, ám a valóságban ez annál százszor rosszabb volt. A múzeumban megőrizték azt a rengeteg (2 tonna) haját, ruhát, használati tárgyat, amit ők magukkal vittek Európa minden részéből. Hihetetlen mennyiség maradt meg mindentől, és mostanra csupán ezek maradtak meg egy-egy személyből. Egy fél pár cipő, egy szemüveg, vagy egy hajtincs. A laborban lejátszódott kísérletek egyszerűen felfoghatatlanok. Az ikrek nagy becsben tartása Mengele számára, és a nők sterilizálása „vitaminos injekciókkal” olyan kegyetlenségek, amik a mai világban elképzelhetetlenek.

A magyar házban a képek és írások is azt mutatták, hogy a kegyetlenség nálunk sem volt kisebb mértékű. Több százezer magyarországi zsidót zártak Auschwitzba.

Az egyik észrevételem a nyomor után az volt, hogy egyik fényképen sem láttam síró embert. Ezt nem értettem. Annál több sérülésekkel teli emberről láttam azonban fényképet.

Az egész kirándulás Auschwitzba olyan élmény, amiben a kegyetlenséget, ami ott folyt, azt értettem, de felfogni nem tudom. Amikor a gázkamrában voltunk és az odavezető úton mentünk, ahova százezrek, milliók sorakoztak meghalni, meztelenül, mindennek kitéve. A kamrákban álltunk, ahol néhány évtizede szintén rengetegen haltak meg. A préselő kemencék feladatát is tudom, értem, mégis elképzelhetetlen. Minél többet tudok meg erről, annál borzalmasabb, kegyetlenebb világot látok. Az auschwitzi utazás egy életre szóló élmény volt.